

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/92/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116216366
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116216366.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu, v právnej veci žalobcov: 1. N. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. 8, XXX XX W. a 2. H. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. 8, XXX XX W., obaja zastúpení ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenému TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1.591,98 Eur, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 19Csp/41/2016-51 zo dňa 12.02.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu 1.inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti nad sumu 500,- Eur.

Mení rozsudok vo zvyšku napadnutej časti tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 1 a 2.rade spoločne a nerozdielne ďalšiu sumu vo výške 500,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Priznáva žalobcom v 1. a 2.rade nárok na náhradu trov prvoinštančného konania vo vzťahu k žalovanému v celom rozsahu z priznanej sumy.

Priznáva žalobcom v 1. a 2.rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v plnom rozsahu z priznanej sumy.

O výške náhrady trov prvoinštančného i odvolacieho konania rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom v 1. a v 2. rade spoločne a nerozdielne sumu 100,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. III. Náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom do 09.06.2013 a od 10.06.2013.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 uvedeného zákona treba rozumieť konkrétne žalovateľné právo (nárok) vyplývajúce z porušenia práv na ochranu spotrebiteľov, resp. z porušenia povinnosti určených na ochranu spotrebiteľov dodávateľmi. Podľa tohto rozhodnutia právo na primerané finančné zadost'učinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak si ako žalobca (v postavení žalobcu však je aj vtedy, ak bol označený za žalovaného, no v konaní vzniesol vzájomný návrh a bol so svojim vzájomným návrhom úspešný) úspešne uplatnil nárok z porušenia práva alebo povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. To, že spotrebiteľ musí byť žalobcom, možno vyvodiť z prvej vety uvedeného ustanovenia, ktorá výslovne uvádza, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi domáhať na súde ochrany svojho

práva (teda nestačí, ak je žalovaný a uspeje, t.j. žaloba je proti nemu zamietnutá). Samotné právo na primerané zadosťučinenie vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom. Týmito podmienkami sú, že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať, až keď je o tom právoplatne rozhodnuté. Kým tieto podmienky nie sú splnené, žiadne právo (žalovateľný nárok) na primerané finančné zadosťučinenie nemá. Účelom konštituovania práva na finančné zadosťučinenie bolo vyvolať a podporiť aktivitu spotrebiteľov domáhať sa ochrany v zmysle uplatňovať si nároky z porušenia práv a z porušenia povinnosti dodávateľov. Keďže žalobcovia v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp.zn. 11C/319/2014 boli v pozícii žalovaných a to pasívnych žalovaných, hoci z dôvodov, ktoré možno brať do úvahy, javí sa, že základ nároku nie je daný. Žalovaný však súhlasil s odškodnením žalobcov vo výške 100,- Eur a tak súd prvej inštancie prihladol k tomuto rozhodnutiu samotného žalovaného a sumu 100,- Eur primeraného finančného zadosťučinenia žalobcom priznal.

4. Z vyššie uvedených dôvodov v prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol.

5. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 a § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.) a ust. § 257 C.s.p. Súd prvej inštancie považoval okolnosti prípadu a jeho spotrebiteľský charakter, ako aj osobné zárobkové a majetkové pomery na strane jednej a pomery na strane žalovaného za také, ktoré odôvodňujú výnimočne nepriznať trovy konania v prevažnej miere úspešnému žalovanému voči žalobcom.

6. Proti tomuto rozsudku včas podali odvolanie žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to proti výroku II., ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu o primerané finančné zadosťučinenie zamietol a proti výroku III. o trovách konania. Odvolanie podali z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu veci a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietali, že z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 24.09.2016 nijakým spôsobom nevyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie patrí spotrebiteľovi len vtedy, ak je v pozícii žalobcu alebo aj žalovaného, ale len ak vzniesol vzájomný návrh. Takéto niečo nie je v citovanom uznesení Najvyššieho súdu nikde napísané. Závery súdu prvej inštancie zmysel a cieľ inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia podstatným spôsobom v rozpore so zákonom obmedzujú a deformujú. Pri správnom pochopení inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia by sa nemohlo stať, aby vznikli čo i len pochybnosti nie to rovno závery, že spotrebiteľ v postavení žalovaného nemá nárok na primerané finančné zadosťučinenie lebo nebol aktívny ako žalobca. Zo žiadneho ustanovenia zákona však nevyplýva, že spotrebiteľ má byť aktívny len ako žalobca, nie aj ako žalovaný. Naplnenie zmyslu § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa možno vidieť najlepšie naopak práve tam kde spotrebiteľ je obchodníkom donútený byť žalovaným. Tu nielenže obchodník pripravil formulárovú zmluvu porušujúcu spotrebiteľské právo, ale sa ešte pokúša svoju nezákonnú činnosť zlegalizovať zneužitím súdnej moci, aby mu súdna moc jeho nezákonnosť vtelila do rozsudku a tým ju zlegalizovala a donúti spotrebiteľa stať sa účastníkom takéhoto konania. Preto ak sa spotrebiteľ práve v postavení žalovaného na súde úspešne domôže uplatnenia spotrebiteľských práv nemôžu byť žiadne pochybnosti o splnení podmienok na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia, ak ich stanovuje zákon. Zákonodarca sa rozhodol pre prioritu záujmov na potrestanie, respektíve odstrašenie osoby porušujúcej právo. Tento záujem na potrestanie osoby porušujúcej právo sa naplní efektívnejšie práve proti takej osobe, ktorá porušenie spotrebiteľského práva teda nepráva uplatnila na súde, aby sa z nepráva pokúsila zneužitím súdnej moci urobiť právo. V tejto súvislosti poukázali žalobcovia na niekoľko rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, rozsudok sp. zn. 3Co/101/2017, 7Co/56/2017, 13Co/80/2016 a 19Co/266/2016 a 20Co/192/2016. Nie je známe rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, ktoré by vychádzalo z rovnakého názoru aký prezentuje v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie. Teda, že primeraného finančného zadosťučinenia sa nemôže domáhať spotrebiteľ, ktorý bol v základnom konaní v postavení žalovaného. Preto navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie bolo doručené na vyjadrenie žalovanému dňa 23.05.2018. Tento vyjadrenie k odvolaniu nezaslal.

7. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, to jest vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a

webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 02.11.2018 a zistil, že odvolanie žalobcov čiastočne dôvodne je a čiastočne dôvodné nie je.

8. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, avšak zo zistených skutočností nevyvodil správny právny záver.

9. Súd prvej inštancie vyslovil právny záver, že právo na primerané finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak bol žalobcom alebo žalovaným, ktorý v konaní vzniesol vzájomný návrh a bol so svojím vzájomným návrhom úspešný. Úspešne uplatnil nárok z porušenia práva alebo povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. To, že spotrebiteľ musí byť žalobcom možno podľa názoru súdu prvej inštancie vyvodiť z prvej vety ust. § 3 ods. 5, ktorá výslovne uvádza, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi domáhať na súde ochrany svojho práva. Teda nestačí, ak je žalovaný a uspeje, teda že je žaloba proti nemu zamietnutá. Keďže žalobcovia v konaní na Okresnom súde Prešov sp. zn. 11C/319/2014 boli v pozícii žalovaných, a to pasívnych žalovaných hoci z dôvodov, ktoré možno brať do úvahy javí sa, že základ nároku nie je daný. Napriek tomu súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť 100,- Eur žalobcom ako primerané finančné zadosťučinenie, keďže samotný žalovaný túto sumu navrhol.

10. S takýmto právnym názorom súdu prvej inštancie odvolací súd nesúhlasí. Súd prvej inštancie síce správne citoval ust. § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, nesprávne ho ale aplikoval.

11. Ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmy. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

12. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa názoru odvolacieho súdu je tento predpoklad naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Podľa názoru odvolacieho súdu oproti názoru súdu prvej inštancie nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný. Dôležité je, či si úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv. Teda pokiaľ spotrebiteľ sa ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu je žaloba zamietnutá aspoň z časti tak možno

konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva. Preto odvolací súd znova zdôrazňuje, že výklad súdu prvej inštancie vo vzťahu k ust. § 3 ods. 5 nebol správny.

13. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný podal voči žalobcom dňa 28.08.2014 žalobu o zaplatenie 3.421,40 Eur s príslušenstvom. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 11C/319/2014. Rozsudkom č. k. 11C/319/2014-29 zo dňa 18.09.2015 súd prvej inštancie zaviazal žalovaných v 1. a v 2. rade, ktorí vystupujú v tomto konaní v pozícii žalobcov spoločne a nerozdielne zaplatiť EOS KSI Slovensko, s.r.o. teda súčasnému žalovanému 1.829,42 Eur s úrokmi z omeškania za obdobie od 21.09.2011 do 21.03.2014 vo výške 135,66 Eur a za obdobie od 22.03.2014 do zaplatenia s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.829,42 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že dňa 13.06.2008 bola uzavretá formulárová zmluva medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi. Slovenská sporiteľňa touto zmluvou č. 0504537506 poskytla žalovaným úver 80.000 Sk (2.655,51 eur) s úrokovou sadzbou 11,35% p.a. za spracovateľský poplatok 2.199,- Sk. Dohodnutý bol aj poplatok za správu úveru 60 Sk mesačne a mesačná splátka 1.187,- Sk (39,4 Eur). Prvá splátka mala byť zaplatená 20.07.2008 a posledná dňa 20.05.2018. Celkovo malo byť zaplatených 119 splátok, takže náklady boli vyčíslené na 63.839 Sk. V zmluve je uvedené aj RPMN 14,63 % a priemerná hodnota RPMN 15,98 %. Vo VOP Slovenskej sporiteľne a.s. boli konkretizované prípady porušenia povinnosti, medzi nimi v bode 7.6.1 písm. a/ bol aj prípad, ak je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní. V dôsledku tohto porušenia banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Doručovanie je vo VOP upravené v bode 10.1 a konkrétne podľa bodu 10.3 pri doručovaní písomnosti poštou sa zásielka považuje za doručení v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní. Žalovaní úver riadne nesplácali. Z výpisu transakcií na predmetnom účte vyplýva, že poslednú splátku do dňa postúpenia pohľadávky zaplatili 23.06.2009. Po postúpení pohľadávky uhradili ešte 242,8 Eur a to konkrétne dňa 18.11.2013 sumu 2,80 Eur a v dňoch 23.12.2013, 22.1.2014, 3.3.2014 a 21.03.2014 po 60 Eur. Slovenská sporiteľňa a.s. predložila písomnú výzvu zo dňa 11.11.2009 adresovanú žalovanému v 1. rade, ktorému oznámila dlh z predmetnej úverovej zmluvy ku dňu 31.10.2009 vo výške 157,5 Eur. Žalovaného vyzvala k jeho úhrade do 10 dní od doručenia výzvy s tým, že v opačnom prípade pohľadávku postúpi do mandátnej správy tretej osobe. Na dotaz súdu Slovenská sporiteľňa a.s. oznámila, že vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru dňa 17.05.2013. Predmetnú pohľadávku Slovenská sporiteľňa a.s. postúpila žalobcovi zmluvou zo dňa 27.06.2013. Žalovaní celkovo z úveru zaplatili do postúpenia pohľadávky sumu 545,72 Eur.

14. Súd prvej inštancie v konaní sp. zn. 11C/319/2014 skutkový stav právne posúdil tak, že úverovú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými bolo potrebné posúdiť podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Poukázal na to, že súdy už vo viacerých rozhodnutiach ustálili, že v spotrebiteľskom úvere je nutné rozlíšiť splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, a teda nepostačuje ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zdôraznil, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Pri závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru jedná splátka mala podľa názoru súdu činiť 22,31 Eur mesačne. Teda 2655,51/119. Predmetom žaloby boli splátky od 20.09.2010. Žaloba bola podaná 28.08.2014. Súd konštatoval, že úverové splátky splatné pred 28.08.2011 sú premičané. Žaloba o zaplatenie splátok splatných od 20.09.2010 do 28.08.2011 bola zamietnutá. Išlo o 11 mesačných splátok. Súd vyhovel žalobe len čiastočne pokiaľ ide o splátky splatné za obdobie od 20.09.2011 do 20.05.2018 v počte 82, ale mesačne len po 22,31 Eur tak ako to vypočítal pri konštatovaní bezúročnosti úveru, čo spolu predstavuje 1.829,42 Eur. Vo zvyšku teda nad sumu 1.829,42 Eur s príslušenstvom do sumy, ktorá bola žalovaná, teda 3.421,40 Eur s príslušenstvom žalobu zamietol.

15. Žalobcovia teda v konaní sp. zn. 11C/319/2014 na Okresnom súde Prešov úspešne uplatnili ako spotrebiteľia porušenie svojich spotrebiteľských práv v rámci obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku, čo do výšky 1.591,98 Eur s príslušenstvom túto sumu si uplatnili ako primerané finančné zadosťučinenie v konaní, ktoré je preskúmané odvolacím súdom. Žaloba bola v konaní sp. zn. 11C/319/2014 čiastočne zamietnutá z dôvodu, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom terajšieho žalovaného a žalobcami neobsahovala zákonné náležitosti. Podľa názoru odvolacieho súdu porušením práv a povinností je aj to, že v zmluvnom vzťahu žalovaný ako veriteľ prípadne jeho právny predchodca neuviedol všetky zákonom predpísané náležitosti na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedenie zákonných náležitostí zmluvy patrí medzi ustanovenia určené na ochranu spotrebiteľa.

16. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý na tom, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z.z. Preto odvolací súd konštatuje, že za daného stavu vzhľadom na závažné a viacnásobné porušenie práv žalobcov zo strany právneho predchodcu žalovaného, ktorých ochrany sa žalobcovia úspešne domohli na všeobecnom súde sa priznanie finančného zadosťučinenia javí ako čiastočne dôvodné. Nie však v plnej výške ako si žalobcovia uplatnili. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia odvolací súd je toho názoru, že primeraná povaha a v rozsahu porušenia práv žalobcov je suma 600,- Eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcom ako spotrebiteľom satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia na základe úvahy odvolacieho súdu tento prihliadol na všetky skutkové okolnosti daného prípadu vrátane odvolacích námietok žalobcov. Napriek skutočnosti, že je bez právneho významu pri uplatnení primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľom reálne vznikla, pričom postačuje iba možnosť vzniku ujmy podľa názoru odvolacieho súdu nemožno sa pri určení výšky finančného zadosťučinenia striktno držať ujmy, ktorá žalobcom objektívne hrozila. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť žalobcom na kompenzáciu majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

17. Súd prvej inštancie priznal žalobcom od žalovaného finančné zadosťučinenie vo výške 100,- Eur. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Odvolací súd tak ako uviedol vyššie považuje za primerané finančné zadosťučinenie sumu 600,- Eur. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti nad sumu 500,- Eur podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. Vo zvyšku napadnutej časti rozsudok zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 1. a v 2. rade spoločne a nerozdielne ďalšiu sumu vo výške 500,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

18. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 2 C.s.p. Podľa názoru odvolacieho súdu podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak v nežiadanej výške. Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad v prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení s článkom 3 a článkom 4 ods. 2 C.s.p. sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Zmena rozsudku čo do trov prvoinštančného konania sa týka zmeny rozsudkov vo zvyšku napadnutej časti teda i čo do výroku o trovách prvoinštančného konania.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tiež podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 2 a článkom 3 a článkom 4 ods. 2 C.s.p. s tým, že odkazuje na svoje odôvodnenie čo do trov prvoinštančného konania dôvody uvedené vyššie. Zároveň odvolací súd konštatuje, že o výške náhrady trov prvoinštančného i odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.